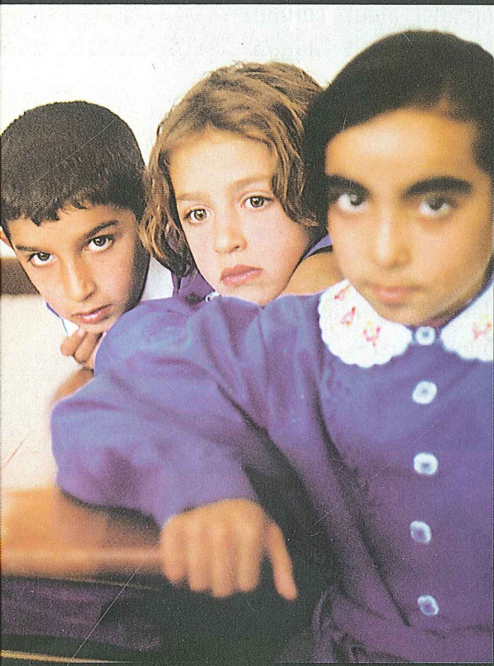
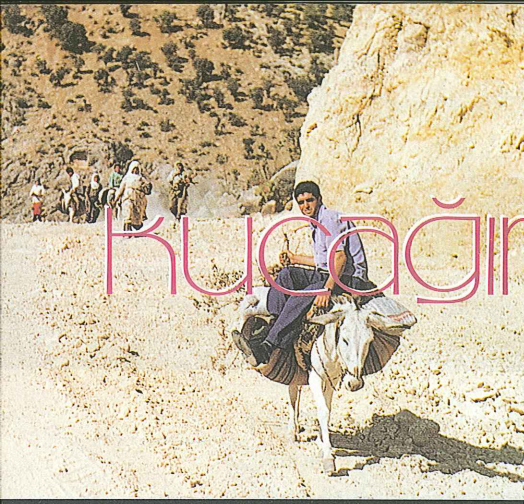
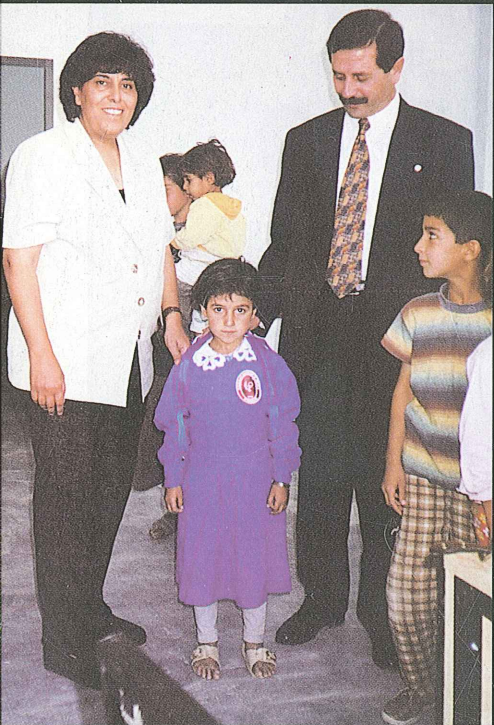

Kucağımda Yıldız Var

Not: Sultan Kayhan'ın yüzünde gördüğüm öyküü ancak bu kadar gazığa döküldüm. İstemeden yaptığım tüm hatalar için özür diliyorum.

Ecz. İlke Eryılmaz (TEB)

Dün Fereç'le konuştuktan sonra çok aptal olduğuma karar verdim. Ben büyüklerin işlerini hiç anlamıyorum galiba. Hazro'dan ayrılırken babam da annem de çok düşünceliydi. Bense şaşkın. Köyümüzde evimiz ve 3 tavuğumuz vardı. Onları bıraktık bu kocaman binaların ve hep koşuşturan insanların olduğu yere geldik. Dedim ya ben büyüklerin işlerini hiç anlayamadım zaten. Uzun süre babamın askerde tanıştığı Maho amcalarında kaldık. Annemle babam sürekli tartıştılar. Babam iş arıyordu. Burada çok iş vardı. Her taraf inşaatlarla doluydu ama çok da adam vardı. İstanbul'daki amcam para göndermişti. O evden ayrıldık. Babam, annem ben ve üç kardeşim kendi evimize taşındık. Evimiz üçüncü kattı ve balkonu vardı. Boyası dökülmüştü, eskiydi ama yine de çok sevmişim. Çünkü balkonundan sokakta oynayan tüm çocukları görebiliyordum. Bazen de geceleri balkona çıkıp yıldızlara bakıyordum. Okulu çok özledim. Köydeyken dördün yarısına kadar okumuştum. Bir sabah okula git-

tiğimizde öğretmenimizin memleketine döndüğünü, okullarında tatil olduğunu söylediler. Hepimiz çok mutlu olmuştuk. Ödevler bitmişti artık, istediğimiz zaman oynayabilecektik. Zaman geçtikçe bir sıkıntı doldu içime. Okuldayken fen bilgisinde gezegenleri öğreniyorduk, yarım kaldı. Gökyüzü benim ikinci dünyamdır. Her gece yıldızlarla konuşup dertleşirim. Kimse bilmez ama yıldızların da dertleri vardır. Bana anlatırlar. Yıldızları karıştırdığımda öğretmenime sorardım, o hepsinin yerini bilir. Anneme okulu her hatırlatıştımda sessiz kalıyordu. Ama ben biliyordum ki okula gitmem çok zordu. Amcamsa artık para göndermiyordu.

Bir gün Fereç bizim mahalleye okul yaptırıldığından bahsetti. "Okul çok büyük olacak, mahalledeki tüm çocukların çoğu da o okula gidecek" dedi. Fereç ikinci sınıfa gidiyordu. Birgün okulun inşaatına gittik. İşçileri atlatıp okula giriverdik. Okul gerçekten çok büyüktü. Üç katlıydı ve sağlı sollu odalar vardı. Fereç'le bir sınıfa girdik. Ona Samanyolunu anlattım, o da bana çarpım tablosun-

dan beşleri. Fereç “seneye ikimiz de bu okulda okumalıyız” dedi. Ama okula gitmemin çok zor olduğunu bilmiyor ki. Çantam,önlüğüm yok ki benim, babam da alamaz, Fereç bunlardan hiç anlamaz. Fereç’le her buluşmamızda okula gidiyorduk artık. İçeriye girebilirsek birbirimize ders anlatıyorduk. Yok giremezsek dışarıya oturup, okulun kaç öğrenci alabileceğini, kaç milyona yapılabileceğini konuşuyorduk. Fereç “okulu eczacılar yaptırıyormuş” dedi. O zaman eczacıların okulda ilaç satacaklarını düşünmüştüm. Eydekiler okul sorularına hiç cevap vermediler. Okulların açılmasına az kalmıştı.

Birgün Fereç geldi. Her zamanki gibi gülüyordu. Okulumuz° bu sene açılacağından söz etti. O artık bizim okulumuz olmuştu. Kaydını okulumuza aldırtacaklarmış. Ben şanssızım galiba. Şehri sevmeye başladım. Sokaklarda herşey satılıyor. Çok güzel arabalar var burada. Hep uçaklar uçuyor, bazıları çok gürültülü. Fereç onların operasyona gittiğini söyledi. Operasyon ne acaba? Dedim ya ben büyüklerin işlerini hiç anlamıyorum!

Fereç beni mutlu etmek için gelmişti dünyaya.” Okulun öğrencilerine önlük, defter, çanta, kalem vereceklermiş”dedi. Kolumdan tuttu zıplamaya başladı. Ben hala inanamamıştım. Hemen eve koştuk. Anneme anlattık. Annem gülerken baktı yüzüme. Ama kafam yine karışmıştı; bu önlükleri kim dağıtıyordu?

Akşam babam “okula gideceksin” dedi. Dünyalar benim olmuştu. Okula gidebilecektim, hem de çantam, defterim, önlüğümle birlikte. Herşey çok güzeldi: okul, eczacı, gökyüzü,... Yıldızlar kucağıma düşmüştü sanki!

Fereç önlüklerin törenle dağıtılacağını söyledi. Tören günü erkenden okuldaydık. Okulumuzun dışında adı yazılıyordu “Eczacılar İlköğretim Okulu”. Bir bayrak asılıydı, üzerinde “Türk Eczacıları Birliği” yazıyordu.

Demek ki okulumuzun iki adı vardı! Birden çok zengin insanlar geldi. Kadınların siyah gözlükleri vardı. Sınıflarımıza girdik. Köyümüzdeki sınıflarımıza benzemiyordu. Yeşil bezden, çevresi tahtalı, ortası kabarık şeyler vardı. Fereç bunların pano olduğunu, üzerine resim asıldığını söyledi.

Gazeteciler gelmişti, kocaman makinaları vardı. Çantalarımız çok güzeldi. İçlerinden küçük çantalar çıktı. Önlüklerimizi giydirdiler. Fotoğrafımızı çektiler. Fereç oradan oraya koşturuyor hep resmini çektiyordu. Dışarıya çıktık, büyükler konuşma yaptı. Tekrar içeriye girdik. Tuvalette aynalar vardı ve her taraf parlak taşlıydı. Fereç’i aramak için dışarıya çıktım herkes gitmişti. Fereç elinde çiçeklerle yanıma geldi, çiçekleri bana verdi. “Dersler yarın başlayacak” dedi. Bahçe duvarının kenarında kıpırdayan bir şey gördüm. Bir kaplumbağaydı o. Bir yaprak uzattım kafasını çekmedi, gülüyor gibiydi.

Eve gittiğimde çok yorgundum. Çantamı başucuma koyup uyudum. Rüyamda okulumuzda öğretmen olmuştum. Kırmızı bir elbise giymiştim ve parlak topuklu ayakkabılarım vardı. Fereç öğrenciydi, sınıfa şiir okuyordu;

“kirden siyaha bezenmiş güzleriyle
bilmecce çözer gibi bakıyor kimisi
kimisi saklar gibi cevabı
doğdukları günden beri
görevlerle donatılmışlar sanki
hayvanlar en yakın dostları
ellerinden tutulacak
sırtlarında taşıyacak kardeşleri var her birinin
karın tokluğuna çekiyorlar yaşamın kahrını
düşler karın tokluğuna kuruluyor çünkü
dünyanın sekizinci harikasının eteklerinde
yaşıyorlar ama
hiç de harika değil yaşamları”

Uyandığimde çantam hala yanımdaydı.

